

David Baldacci

De val

Vertaald uit het Engels door Jolanda te Lindert

A.W. Bruna Uitgevers

1

Walter Nash wilde niet bij de begrafenis zijn. Geen mens wilde zijn vader toch begraven, zelfs niet als vader en kind geen nauwe band hadden gehad? Maar toch, toen hij nog klein was deden hij en zijn vader veel leuke dingen samen, dingen die je zag in films en op Hallmark-kaarten.

In de loop der jaren was Nash echter veranderd in iemand voor wie zijn vader – een keiharde, compromisloze Vietnamveteraan – geen respect kon opbrengen, laat staan dat hij hem aardig kon vinden. Dus toen leidden zijn vader, die door iedereen Ty werd genoemd, en hij ieder hun eigen leven. Ze zagen elkaar zelden, hoewel ze in dezelfde stad woonden: zijn vader in een eenvoudige wijk met oude huizen en Nash in een gated community achter een beveiligd hek dat alle andere mensen buitensloot, inclusief de mensen uit die eenvoudige wijk met eenvoudige oude huizen.

Nash bekeek zichzelf in de spiegel terwijl hij zijn stropdas knoopte. Hij was veertig, ruim 1 meter 90 en slungelachtig: te mager met een onderontwikkelde borstkas, afhangende schouders en dunne armen en benen. Hij had nooit geprobeerd gespierd te worden, want dat had toch geen zin als je geen atleet, soldaat, politieagent of uitsmijter was? Hij had nog altijd een dikke bos golvend bruin haar, maar begon bij de slapen al grijs te worden.

Nash woonde met zijn vrouw Judith en hun negentienjarige dochter Maggie in een ruime woning, ongeveer acht-

honderd vierkante meter, van twee verdiepingen, waarvan de gevels bestonden uit natuursteen en stucwerk. De benedenverdieping was fraai ingericht en op de bovenverdieping waren vijf slaapkamers en zeven badkamers. Naast het huis was de garage met drie deuren voor zijn grote donkerrode Range Rover, Judiths zilverkleurige Mercedes-Benz S-Klasse en Maggies donkergroene BMW-cabriolet. Achter het huis was een grote, onder architectuur aangelegde tuin met een zwembad met regenboogkleurige tegels.

Maggie was 'een ongelukje' toen ze nog studeerden, dus hadden Walter en Judith zich bij de plaatselijke rechtbank snel in de echt laten verbinden door een rechter die ze niet kenden en in afwezigheid van hun beide families. Ze waren niet op huwelijksreis gegaan, maar hadden een flat gekocht. Dat was veel verstandiger, vond Nash, die een huwelijksreis maar een kostbare manier vond om een fotoalbum te vullen. Later verkocht hij de flat en met de winst betaalde hij hun beide studieleningen af.

Nash was de directeur van Sybaritic Investments. Die positie had hij verworven na jaren van werkweken van honderd uur met korte of geen vakanties en vliegreizen naar verschillende staten en county's. Hij maakte ingewikkelde berekeningen, analyseerde zakelijke kansen, onderhandelde over voorwaarden en ontwierp ingewikkelde deals waarvoor een heleboel advocaten en kilometers papier nodig waren. Ondanks deze enorme druk was hij een gehaai-de zakenman.

Al dit harde werk en al deze opofferingen waren de moeite waard geweest, want nu verdiende hij een salaris van zeven cijfers plus substantiële bonussen.

Nash aanbad zijn vrouw en dochter, maar had geen nauwe band met hen – met niemand eigenlijk. Zijn vrouw en dochter leken zijn afstandelijkheid geen probleem te vin-

den, maar lieten hem duidelijk merken dat ze het fijn vonden als hij hun wel aandacht schonk.

Nash had nooit gemakkelijk vrienden gemaakt. Hij was introvert, bezat een waar talent om met cijfers om te gaan en om geld van hier naar daar te verplaatsen, en hij was een visionair als het ging om het vergelijken van zakelijke vooruitzichten en waardevermeerdering. Hij was in staat om alle substantiële en belangrijke zaken die hiermee te maken hadden uit te leggen. Verder was hij ook nog eens een motiverende en eerlijke teamleider. Toch werkte hij eerlijk gezegd het liefst alleen.

Hij had in zijn leven maar één vriend gehad en deze miste hij nog elke dag. Dat was Charly, zijn labradoodle. Toen Maggie vier was, hadden ze hem gekocht van een fokker. Toen het dier een jaar geleden door zijn hoge leeftijd en ziekte geen kwaliteit van leven meer had, moesten ze Charly laten inslapen. Tijdens deze procedure was Nash zo gedesoriënteerd en buiten adem geraakt dat hij dacht dat hij een paniekaanval of een hartaanval had.

Is dat slecht van me? Ik huilde wel om een hond, maar kon geen traan laten om de dood van mijn vader. Ja, misschien dus wel.

Maar Charly had natuurlijk helemaal niets van zijn eigenaar gevraagd, behalve het vermogen, de tijd en de ruimte om hem te aanbidden. En Nash' vader? Tja, de man had zo ongeveer precies het tegenovergestelde gedaan, wat zijn zoon altijd verschrikkelijk had gevonden.

Nash was er trots op dat hij zijn kleine gezin een uitstekend leven kon bieden. Judith studeerde Engelse literatuur toen ze zwanger werd, en ze hadden besloten dat zij bij Maggie thuis zou blijven. Maar nu hun dochter volwassen was, wilde Judith alsnog haar opleiding afmaken en een parttimebaan zoeken, voordat ze eventueel besloot om full-

time te gaan werken. Wáár ze ook voor koos, Nash steunde haar in alles.

Judith was ontzettend aardig, had een lang atletisch lichaam, zorgde dat ze fit en gezond bleef, en was optimistisch en energiek. Ze hield van tuinieren en kon uitstekend koken. Ze was voor Maggie een attente en behulpzame moeder, werkte als vrijwilliger op school, was lid van de oudercommissie en was altijd actief in buurtcomités, terwijl Nash in Londen, Singapore of Doha onderhandelingen voerde of de zoveelste deal sloot.

Nash wist dat hij dit alles niet zonder haar steun had kunnen doen en hij had hen altijd als echte partners beschouwd. Judith was altijd bereidwillig meegegaan naar zakelijke evenementen en andere taken, zoals werd verwacht van alle partners van belangrijke mannen die bezig waren de bijzonder riskante zakelijke ladder te beklimmen.

Het huis werd wekelijks onderhouden door een ploeg schoonmakers, en ze hadden mensen voor het onderhoud van de tuin en het zwembad. Judith maakte elk jaar leuke reisjes met haar vriendinnen. Soms gingen Nash en Judith samen op pad, of samen met Maggie, en als ze dat deden was dat altijd heel aangenaam. Hun seksleven was precies zoals het moest zijn voor mensen van hun leeftijd, na een huwelijk van twintig jaar en een kind.

Hij was zo verstandig geweest om op de dag waarop Maggie was geboren een studiefonds voor haar te openen, maar hun dochter had besloten dat ze na haar highschool diploma een tussenjaar zou nemen, hoewel ze al bij verschillende uitstekende universiteiten was aangenomen. Maggie had haar ouders onlangs verteld dat ze niet eens zeker wist óf ze wel wilde studeren.

Ze liet weleens vallen dat ze influencer en contentcreator op social media wilde worden en daar wat geld uit haar stu-

diefonds voor wilde gebruiken. Ze bracht heel veel tijd door achter de computer op haar kamer, net als de meeste mensen van haar leeftijd. Ze had ook een fantastische digitale camera en een dure Yeti-microfoon plus wat bewerkings-apparatuur. Op de gekste uren hoorde Nash geluiden uit haar kamer komen.

Hij vond het prima om zijn dochter te helpen deze dromen te verwerkelijken. Ze had veel positieve energie, was lang, net als haar ouders, en heel aardig, net als haar moeder. Maar de serie vriendjes die ze toen ze op de highschool zat mee naar huis had genomen! Die hadden gevarieerd van arrogante klojo's tot en met nerds; zelfs mannen die al lang afgestudeerd waren van wie Maggie nooit had verteld hoe en waar ze die had leren kennen. Nash had de oudere mannen weggestuurd en hun met zijn directeurstem verteld wat de risico's waren als ze uitgingen met iemand die zoveel jonger was dan zichzelf.

Dus als dit influencerding deels een populariteitstest was, maakte Maggie misschien wel kans. Toch wilde Nash haar ook weer niet zo in de watten leggen dat ze uiteindelijk haar eigen brood niet kon verdienen. Het was niet goed als je afhankelijk was van andere mensen.

Voordat zijn vader en hij van elkaar vervreemd waren geraakt, had zijn vader tegen hem gezegd: 'Je slaagt of je faalt, *sonny boy*. En daar kun je dan alleen jezelf de schuld van geven of voor bedanken.'

Toen Nash daaraan dacht dwaalden zijn gedachten naar de man die in naam de CEO was van het bedrijf, Everett Temple. Temple was vijf jaar jonger dan Nash, maar had zijn hoge positie zuiver en alleen te danken aan zijn vader, Barton Temple, die in de loop van tientallen jaren Sybaritic en verschillende andere ondernemingen had opgericht. Everett bezat een vermogen van ten minste tweehonderd

miljoen dollar, alweer zuiver en alleen dankzij zijn papa.

Everett, die per se Rhett genoemd wilde worden, beschouwde zichzelf altijd als de slimste persoon, ongeacht zijn gezelschap. Dat moest ook wel, want als hij zichzelf als iets minder dan dat zou beschouwen gaf hij feitelijk toe dat hij zijn 'succes' niet aan zichzelf te danken had. Dat vond Nash tenminste en hij dacht niet dat hij ernaast zat. Want Nash was namelijk heel vaak de slimste persoon in de kamer, al zou hij dat nooit hardop zeggen.

Ik heb mezelf omringd met mensen die even slim of zelfs slimmer zijn dan ik. Daardoor zorgen zij er met z'n allen voor dat ik ook briljant lijk.

Maar wie kon weten wat de toekomst zou brengen?

2

Terwijl Nash zich klaarmaakte dacht hij aan zijn moeder, die vijf jaar geleden was overleden aan borstkanker. Lang voordat Nash was geboren, had het ontbladeringsmiddel Agent Orange in Vietnam zijn gruwelijke tentakels in zijn vader gezet en hem besmet met kankerverwekkende stoffen die zijn ooit ijzersterke lichaam in de loop van tientallen jaren hadden verwoest.

Zijn vaders eerste vrouw had zelfmoord gepleegd. Ty was zevenendertig toen hij met Nash' moeder trouwde, en een jaar later was Nash geboren. Hoewel Nash het kind was van een militair had hij niet vaak hoeven verhuizen, want toen hij werd geboren was de actieve carrière van zijn vader al voorbij en kreeg Ty militair pensioen. Toen Nash drie was waren ze verhuisd naar de woning waar zijn vader tot zijn dood had gewoond en waar Nash, met uitzondering van zijn studietijd, had gewoond tot hij met Judith trouwde.

Toen Nash nog klein was brachten hij en zijn vader veel tijd met elkaar door, en ze deden dingen die vaders en zoons meestal deden. Nash speelde jaren als outfielder bij jeugdhonkbal, omdat hij te snel was gegroeid en daardoor heel onhandig was. Zijn vader riep constant adviezen of hij brulde tegen de coaches, de scheidsrechter en andere ouders, soms zwaaide hij beledigingen roepend met zijn vuist. Ze hadden een paar kanotochten gemaakt en één keer

gekampeerd, maar niet lang, doordat Nash werd belaagd door gifsumac en bijna in het ziekenhuis was beland. Toen hij dertien was, had zijn vader hem leren schieten als een professional, zodat hij uitstekend met vuurwapens kon omgaan. Nash had echter faliekant geweigerd om met zijn vader op jacht te gaan, want hij kon zich niet voorstellen dat hij ooit een ander levend wezen zou doden.

Ze gingen ook samen naar sportwedstrijden; dan dronk zijn vader bier en Nash dronk frisdrank. Zijn vader was zo'n fan die hoe goed of slecht zijn team ook speelde altijd schreeuwde en wilde gebaren maakte. Nash at tijdens de wedstrijden hotdogs en friet met kaas, maar dacht onder tussen aan andere dingen. Toch waren het meestal goede ervaringen geweest en zijn vader was altijd graag bij belangrijke momenten in het leven van zijn zoon geweest.

Als kind had Nash de ceremonie bijgewoond ter gelegenheid van zijn vaders militair pensioen en hij was apetrots geweest op zijn vader in zijn uniform met zijn borst vol zuurverdiende lintjes en medailles, die door al die andere dappere, stoere en sterke mannen werd gehuldigd.

Tijdens vakanties zag hij op het strand ook de littekens die zijn vader tijdens zijn militaire loopbaan had opgelopen. Dat maakte hem trots op zijn vader, maar Nash voelde ook medelijden met hem omdat hij dat had moeten meemaken en zo had moeten lijden.

Aan deze mooie tijd was een einde gekomen toen Nash had besloten te kiezen voor tennis in plaats van voor de mannelijke sport football. De reden daarvoor lag voor de hand: op zijn veertiende was hij al ruim 1 meter 80, broodmager en fysiek onderontwikkeld. Bovendien wilde hij niet gewond raken aan zijn hoofd, want hij vond een sport waardoor je hersens een permanente beschadiging opliepen, zonder enige compensatie daarvoor, niet productief

en al helemaal geen slimme manier om met je tijd om te gaan.

Zijn vader, wist Nash, was in Mississippi een football-legende geweest en zijn gedrag tegenover zijn zoon was volkomen veranderd nadat Nash niet voor football had gekozen. Er werden geen leuke dingen meer gedaan en er volgden geen vader-en-zoonuitstapjes meer, maar er stond een muur tussen hen in. Nash had dat nooit begrepen en kon gewoon niet geloven dat zoiets simpels als de ene sport boven de andere verkiezen zulke drastische en zinloze gevolgen kon hebben.

Na de highschool kwam de universiteit. Nash studeerde economie, trouwde, werd al op jonge leeftijd vader en slaagde cum laude. Daarna moest hij zijn rol zien te vinden als echtgenoot, vader en uitmuntend zakenman.

Zijn vader, die inmiddels weduwnaar was, woonde maar twaalf kilometer verderop in hetzelfde huis in de eenvoudige wijk waar Nash was opgegroeid, maar hij had zijn zoon tot hij stierf nooit meer gesproken. Hij had het niet eens goedgevonden dat Nash naar het hospice kwam om afscheid van hem te nemen; sterker nog, hij had zijn zoon niet eens verteld dát hij in dat hospice werd opgenomen. Nash wist pas dat zijn vader was overleden toen een oudere buurvrouw van zijn vader hem dat vertelde.

Maar vandaag was Nash er dus wel en zou hij afscheid van hem nemen. En wat dan?

In zijn gepoetste zwarte schoenen, met zijn haar gekamd en zijn smalle kaken zo stevig mogelijk op elkaar geklemd, verliet hij zijn kleedkamer en liep hij naar zijn vrouw en dochter. Ze zouden zo dadelijk vertrekken om afscheid te gaan nemen van een man die al tientallen jaren geen greintje respect voor zijn zoon had kunnen opbrengen.

Nash kon niet wachten tot het de volgende dag was, ge-

woon een nieuwe dag op kantoor, een dag waarop hij vrijwel zeker wist wat hij kon verwachten. Hij had nu eenmaal de pest aan verrassingen. Deze nieuwe dag van zijn voorstelbare leven zou worden afgevinkt en worden gevolgd door een nieuwe dag die min of meer een kopie zou zijn van de vorige.

Dat dacht Nash tenminste.

3

Nash verbaasde zich over de wierookgeur, want dit was een vrije kerk, dus niet voor mensen met een specifieke religie. Zijn moeder was katholiek opgevoed en omdat ze hem diezelfde opvoeding had gegeven, kende hij de geuren en de rituelen. Zijn vader was nooit met hen meegegaan naar de mis en had zijn zoon verteld dat het concept God iets was voor mensen die niet in staat waren zelf na te denken. 'Als je voor leiding naar de hemel moet kijken, sonny boy, moet je verdomme een psychiater bellen,' had hij tegen Nash gezegd, zonder dat Nash' gelovige moeder het kon horen, want de man probeerde altijd te voorkomen dat hij zijn geliefde vrouw van slag maakte.

Het verbaasde Nash ook dat er zelfs een kerkdienst voor zijn vader werd gehouden, en dat er een kist was. Hij was ervan uitgegaan dat zijn vader voor cremieren had gekozen, net als zijn moeder. Haar rouwdienst was de laatste keer geweest dat vader en zoon in dezelfde ruimte waren. Ty Nash zat toen wanhopig op de voorste rij naar de vloer te staren en zag eruit alsof zijn leven en zijn ziel hem hadden verlaten. Nash zat drie rijen achter hem te snikken, terwijl zijn vrouw en dochter hem om beurten probeerden te troosten.

Zelfs toen hij vervreemd was van zijn vader had hij contact gehouden met zijn moeder. Ze was er geweest toen Maggie werd geboren en toen hij zijn bul in ontvangst

mocht nemen. Ze gingen weleens samen uit eten en ze kwam naar zijn huis voor verjaardagen en feestdagen, maar Nash was nooit terug geweest in het huis waarin hij was opgegroeid. Als hij en zijn moeder bij elkaar waren hadden ze het nooit over zijn vader, hoewel Nash aan haar blik en haar vragen kon zien dat ze er graag over wilde beginnen. Nash wist echter dat een verzoening uitgesloten was. Zijn moeder wist het niet, maar hij had dat een keer geprobeerd, kort nadat duidelijk was dat ze de ziekte had waar ze later aan zou overlijden.

Terwijl zijn moeder in het ziekenhuis werd behandeld, was hij onaangekondigd naar zijn vader gegaan, met wat fastfood en een sixpack van zijn vaders favoriete bier. Na één blik op het eten en zijn zoons meelevende blik had zijn vader het eten uit Nash' hand geslagen en het bier gepakt. Vervolgens had hij zijn zoon met een keiharde rechtse van de veranda geslagen, wat Nash absoluut niet had zien aankomen omdat hij was gekomen om vrede te sluiten en samen te eten, niet om hem verrot te slaan. Hij had nog een maand last van zijn kaak en rug gehad.

Er waren veel mensen in de kerk en het was er ook rumoerig, vooral door een bepaalde groep rouwenden. Door de Harleys die buiten stonden wist Nash dat Ty's vrienden er waren, een groep Vietnamveteranen. Zijn vader was een van de oprichters geweest van deze motorclub, die ze de Fuck Off-club noemden. Ze hadden zelfs leren jasjes met deze naam op het rugpand.

De veteranen zaten bij elkaar, bijna allemaal in een oud en gekreukeld pak, maar met gekamde haren en een schoon gezicht, en ze leken geen van allen erg stoned. Nash was er echter van overtuigd dat ze na afloop allemaal straalbezopen zouden zijn en maar zouden doorzagen over de heldendaden van Ty Nash, soldaat, echtgenoot en... vader. Nu

praatten ze op luide toon en niet al hun woorden waren gepast om in een kerk te worden uitgesproken. Nash wist echter zeker dat niemand het lef had om deze doorgewinterde groep woestelingen de mond te snoeren. Hij al helemaal niet.

Nash zat met zijn vrouw en dochter op de tweede rij, achter een vrouw die in haar eentje op de voorste rij zat, waar voor de bank een bordje stond met de tekst GERESERVEERD. Ze was aan hen voorgesteld als Rosie Parker door Harriet Segura, een oude vriendin van de familie en de buurvrouw die Nash had verteld dat zijn vader was overleden. Parker was in de zestig, lang en mager, maar met grove botten en een lang vlak gezicht. Ze keek Nash vals aan. Haar jurk paste haar niet goed en leek tientallen jaren oud. Nadat ze aan Nash en zijn gezin was voorgesteld, had ze iets onsamenghangends gemompeld, wat haar kennelijk grote moeite kostte.

Wat heeft dit te betekenen? dacht Nash. Zijn vrouw kneep even in zijn hand om hem te steunen en als teken van haar medeleven; zijn dochter was druk met haar telefoon en speelde met een streng van haar springerige haar.

Segura, die in de rij achter hen zat, leunde naar voren en fluisterde tegen Nash: 'Ze woont al een paar jaar samen met Ty, ze is zijn vriendin of zo. Zo noemde hij haar tenminste.' Segura, een harde, matroneachtige vrouw, had eraan toegevoegd: 'Als je het mij vraagt is ze een verdomde golddigger en was je pa te ziek om dat te zien.'

Nash had geen idee dat zijn vader goud bezat waar iemand naar kon graven, ook vond hij Parker helemaal niet op een golddigger lijken, maar hij besloot zich daar nu even niet mee bezig te houden. Hij trok het liefst nooit conclusies zonder over voldoende gegevens te beschikken.

Niemand had hem gevraagd om iets te zeggen en daar

was hij blij om. Hij schrok wel toen Parker opstond en naar het altaar liep toen de priester haar dat vroeg. Ze las zacht en ingehouden een psalm voor, waarna ze met een wat vaster stem vertelde dat Ty een fantastische partner, en minnaar, was geweest. Nash hapte naar adem toen ze dat zei, hoewel de Harley-groep begon te joelen en te fluiten.

Judiths vingers om de zijne verstrakten.

De laatste spreker die werd opgeroepen was een beer van een vent die Nash heel goed kende van toen hij nog jong was.

O shit!

Zijn naam was Isaiah York, maar iedereen noemde de zwarte man Shock. Nash had nooit geweten waar die bijnaam vandaan kwam. Als jongen had hij dat een keer aan zijn vader gevraagd en toen had Ty Nash gegromd: 'Dat vertel ik je misschien een keer, sonny boy, maar dat recht zul je moeten verdienen.'

Nash had dat kennelijk nooit gedaan en dus was de reden van de bijnaam Shock een mysterie voor hem gebleven.

Toen Ty Nash opgroeide in Mississippi was Shock zijn beste vriend geweest en daarna in Vietnam zijn rechterhand, hoewel Nash senior eigenlijk heel racistisch was. Als kind had Nash zijn vader Shock zelfs n* genoemd, maar de beer van een man scheen dat op de een of andere manier als een teken van respect of genegenheid te beschouwen. Misschien was het een leger- of misschien een Vietnamding, dat wist Nash niet. Hij vond het alleen heel bizar.

Shock, stijlvol gekleed in een krijtstreep pak dat hem uitstekend paste, liep naar de kathedr, keek naar de menigte, stak zijn duim op tegen zijn oude kameraden en dreunde, met een stem die goed bij zijn enorme lichaam paste: 'Sommige mensen hier horen hier ook te zijn.' Gejuich en gebrul

van de Harley-club. Shock wachtte tot ze stil waren en keek vervolgens recht naar... Walter Nash.

O mijn god! dacht Nash, die meteen begreep wat hij nu zou zeggen.

‘Maar er zijn ook mensen die absoluut niet met hun verdomde kont op deze banken zouden mogen zitten om deze mannelijke man naar zijn welverdiende eeuwige rustplaats te begeleiden. Echt niet! Die kunnen naar de hel lopen, of niet soms, mensen?’ De Harleys begonnen te klappen en instemmend te juichen.

Terwijl Shocks blik Nash doorboorde, deed Nash zijn ogen even dicht en kneep zijn vrouw nog steviger in zijn hand. Toen Nash zijn ogen weer opende keek zijn dochter niet langer naar haar telefoon, maar staarde ze naar Shock, net als alle andere aanwezigen.

De priester zag eruit alsof hij werd geëlectrocuteerd toen Shock achter de kathedr stond te vloeken. ‘Meneer, dit is echt...’

‘Goed!’ brulde Shock. ‘We zijn hier om afscheid te nemen van een goede man, een broeder, in oorlog en vrede. Ik had mijn leven willen geven voor deze man, en hij had hetzelfde voor mij gedaan. In Vietnam, maar ook hier, in het goeie oude verdomde Amerika.’ Hij hief zijn enorme vuist om zijn woorden kracht bij te zetten. ‘Serieus. Echt waar.’

Meer gejuich, meer gefluit en meer geklap van de Harley-crew.

De priester was rood aangelopen, stond op en zette een paar aarzelende stappen naar de kathedr die verbaal was ontheilgd door een man die daar echter nog lang niet klaar mee leek te zijn.

Shock keek naar de met de Amerikaanse vlag bedekte kist in het middenpad op de rijdende baar. ‘Ty, je bent dood, maar ik zal je iets vertellen.’ Shock klopte op zijn enorme

borstkas. ‘Deze zwarte man gaat je missen, Ty, zoals ik verdomme nog nooit eerder iemand heb gemist. Dat is de waarheid!’

Nash zag dat de priester abrupt was blijven staan.

Shock wees eerst omhoog en toen naar beneden. ‘Ty, ik heb geen idee waar je terechtkomt, hierboven of hierbeneden, net zoals ik niet weet waar ik terechtkom als ik aan de beurt ben.’ Shock keek weer naar de kist. ‘Maar waar je ook zult zijn, Ty, ik zal je altijd beschermen, man. Als ik daar kom, weet je. We komen op dezelfde plek terecht, dat weet ik verdomme zeker.’ Shock sloeg op de kathedraal. ‘God of de duivel, hier komt Ty Nash!’

Nash zag dat de priester nog steeds ontdaan leek door al het gevecht.

Shock keek naar de geschokte priester. ‘Oké, man van God. Nu mag jij, baby. Laten we dit afmaken en Ty laten gaan. Serieus! Maar eerst dit. Mannen! Attentie! Voorwaarts, mars!’

De Harleys stonden als één man op en vormden een rij zoals de uitstekende soldaten die ze ooit waren geweest. Ze liepen in een lange rij naar de kist. Daar voegde Shock zich bij hen. De mannen sloegen om beurten drie keer op de kist. Zes mannen, achttien slagen. Daarna rondde Shock dit af met een stem die dreunde als een kanonschot: ‘Kan ik een “Amen” krijgen voor deze man die naar zijn eeuwige redding of verdoemenis is gegaan? Kan ik dat, mensen? Kom op, nu! Doe je plicht!’

Iedereen in de verbijsterde menigte, inclusief Nash, zijn vrouw en dochter, en zelfs de geschokte priester, riep op luide toon ‘Amen’.

Vervolgens beende Shock naar Nash toe, hij wees met een lange vinger naar zijn hoofd en brulde: ‘Hij vond jou de grootste arrogante klootzak in de hele verdomde wereld.’

En ik zal je nog iets vertellen. Zoals ik het zie had de man verdomme helemaal gelijk. Zoals altijd. Ty weet het. Ty weet het. Serieus! Serieus!’

‘Goeie god!’ riep Nash. ‘Omdat ik op highschool voor tennis koos in plaats van football? Dát is de reden voor dit alles!’

‘Als je dat denkt, ben je lang niet zo slim als je papa zei dat je was.’ Daarna keek hij Judith en Maggie aan en zei vriendelijk: ‘Dames, mijn welgemeende condoleances voor jullie verlies.’

Shock keek Nash nog een laatste keer aan en zei zonder geluid te maken: *Klootzak*. Daarna draaide hij zich om en hij verliet de kerk samen met zijn makkers.

Een minuut later werden de Harleys gestart en hoorden alle aanwezigen het gebrul van de motoren en het slippen van de banden op het asfalt. Nash dacht dat hij Shock boven al deze herrie uit hoorde brullen: ‘*Bro!*’